

Szieszta

*Elmennek, néznek neked helyet.
Családias, egyágyas, csöndes.
Én maradok egyedül veled.
Azt mondják, nemsokára jönnek.*

*Remélem, végig aludni fogsz.
A délelőttöt átaludtad,
s ebéd után is... De kicsoszogsz,
a kitaposott, zöld papucsban,*

*gyerekkoromban is ebben...
Így aludtál el a fotelban.
A papucsod elnyúlhatetlen.
Nem kérded, édesanya hol van?,*

*nem kérdezel semmit, nem felelsz.
Néha egy igen, nem. Nem tudod,
hol vagy, én ki vagyok. Meg se lelsz,
ha előled gyáván elbujok,*

*mert mit kezdjek most, apám, veled.
Hátrálva (anyám tanította),
kezeid fogva lépegetek,
csoszogsz hozzád nőtt papucsodban,*

*a fotelba, helyedre, aludj.
Feltápáskodnál, visszanyomlak.
Lábad közt nadrágodon a hugy.
Magadat túlélő halott vagy.*

*Te, én, két magatehetetlen.
A fotelodba bedeszakázva
mit akarsz? Aludj! Megetettek!
Nézel rám... Én nem pelenkázlak!*

*Lefekszem, alszom, te is, tente.
Lehunnya szemét, jól van, apám.
Elalszunk, s ahogy a gyerekre,
rá-ránézek, álmomban, a nyál*

*csorog állán, alszom, szieszta.
Felriadok, nézem, lélegzik.
Arra gondolok, hogy mi lesz, ha
nem lesz. Fotel, papucs lesz itt,*

*míg ki nem dobják azt is, ezt is.
Amikor megjönnek, se ébred
fel, alszik, édesdeden, estig.
Elindul, mint mindig, az éjben,*

arra, hol világít az exit.

2016. október 3.

Új hely

*Családias, egyágyas, csöndes.
Ablaknál rozsdás radiátor.
A nővérek óránként jönnek.
Jó lesz. Anyánktól, két fiától*

*nem búcsúzik, nincs kitől. Alszik.
Heverő, vas éjjeliszekrény.
Éjjel fölkel, tapogat, addig
jut, honnan jött, az ágyig. Mellén*

*zúzóadás, a heverő sarka.
Nem fejt a radiátorba.
Nincs hangja, csak nyüszít, nem jajgat.
Mentő, Miskolc. Eltört két borda,*

*tüdőgyulladás is. Inmentől
fekszik. Vissza, Kazincbarcika.
Az új, vaságyból már nem kel föl.
Vaságy, -szekrény, -fűtés, vasszoba.*

*Apa nem ezt érdemli!, anyám
sír. Új hely, ápolási osztály.
Kétágyas szoba és nem vaságy.
Nem tudja. Mutatni. Hol fáj.*

*Anyám minden nap megeteti.
Eszik. Alszik. Ürit. Fekszik. Nem
szól. Arra, hogy jobb lenne neki,
ha... És hogy majd elviszik innen,*

*anyám nem gondol. Tegnap hányt, a
gyenge test nehezen lélegzett.
Tizenegykor meghalt. Megvárta
a nővér, protokoll, a reggelt,*

*csak akkor telefonált. Apánk
arca sima, mondta öcsém, ők
megnézték a patológián.
Én nem láthattam. Csak az élőt.*

*Hánytam én is, hiányt, ki, magam.
Ha már nincsen kihez szólnia,
minek ezek a rohadt szavak?
Nincsenek. Nincs apám. Nincs fia.*

2016. november 1.

Vesztelek végleg

*földszint nem alagsor fent csövek
két oldalt anyánkba karolva
öcsém én temetési jövet
ELHUNYTAK ÁTVÉTELE hol van*

*ELHUNYTAK HOZZÁTARTOZÓI
nyíl folyosó a váróterem
öcsém bemegy kijön majd szólni
fognak korán érkeztünk de nem*

*itt kimegyünk hátsó bejárat
sitt szemét kidobott kacatok
egy műanyag ruháskosárban
s vár előkészítve a halott*

*ajtó nyílik felszegett feje
nyaka a test sarokba tolva
tíznapos fehér ing fekete
zakó nyakkendő megnőtt orra*

*haja is anyám simogatja
csak a haját öcsém is én is
hűtőharmatos betakarva
anyám sír a fiai nézik*

*fedett fémkocsi ebben tolták
megmutatni a levegőre
hunyt szem sötétségre nyitott száj
nézem látom mi lesz belőle*

*nem tettük be a fogát anyám
bícsúzik nem lehetett zokog
hűtősegéd az ajtóban áll
látott sok hullát síró rokont*

*megyünk simogatom még egyszer
csak a haját hozzá nem érek
nyitott szájjal felszegett fejfel
feszül apám a plafonégnek*

*válltömés nagy rá a zakó és
melléig fehér lepedőben
még megmutatja az ajtórés
örökre eltűnik előlem*

*azt még szerettem volna látni
ahogy tolnak a kemencébe
minél tovább tartson sokáig
míg szem elől vesztelek végleg*

*a folyosón a csövek alatt
vissza támogatjuk anyánkat
temetési főpróba halott
vagy itt hagyunk nincs ki feltámad*

*rosszabbra számítottam mondja
öcsém én is és kiiszom a
pálinkát érett szín de ott van
a teraszos napozás nyoma*

*apám foteljában elaludt
anyám ruhám kirakta szépen
és földbe kísérik a hamut
én az ingében cipőjében*

2016. november 13.